

Dagboek van een transgender

Over geloof, kinderwens en de weg naar zelfacceptatie

Dagboek van een transgender

Over geloof, kinderwens en de weg naar zelfacceptatie

Mason Hoogendoorn

Schrijver: Mason Hoogendoorn
Foto cover: Amichi fotografie
ISBN: 9789402198201
© Mason Hoogendoorn

Voorwoord

Ik heb dit boek geschreven om anderen een kijkje in het leven van een transgender te geven. Het verhaal in dit boek is gebaseerd op mijn eigen ervaringen. Dat betekent niet dat alles precies zo is gebeurd zoals hier staat en dat niet iedere transgender dit hetzelfde ervaart.

Ik laat in dit boek zien hoe moeilijk de weg naar zelfacceptatie is geweest. En welke psychische aspecten erbij kunnen komen kijken. Keuzes die gemaakt moeten worden. Nadenken en onderzoeken over geloof en kinderschap.

Het is in dit boek niet mijn bedoeling om mensen zich schuldig te laten voelen om wat er gezegd of gedaan is. Immers weet een cisgender (iemand die zich goed voelt met zijn geboortegeslacht) niet hoe het is. Ik wil het gevecht laten zien en dat het géén keuze is om zo te zijn, wat veel mensen nog steeds denken. En dat het niet makkelijk is om voor een transitie te kiezen. Het gaat om afwegen en heroverwegen en bewust worden dat je littekens die je al hebt opgelopen nooit helemaal weg zullen gaan.

1.

Ik had zo gehoopt dat het weg zou gaan. Zo gehoopt dat het normaal zou zijn. Even dacht ik dat het waarheid werd. Ik vond het leuk om lang haar te hebben en in een jurk te trouwen. Echt waar. En daarna, wij met een groot gezin. Maar nu dat gezin dichterbij komt besef ik dat ik dat niet ben. Wel het gezin, maar niet de moeder. We zijn weer terug bij af. Ik wil nog steeds een gezin en ik ben bereid zwanger te worden. Makkelijk zal het niet zijn. Ik zit er zo over na te denken dat ik bijna de sportschool voorbijfiets. Gelukkig kan ik nog net op tijd afslaan. Ik parkeer m'n fiets en loop naar binnen. Bij de balie zoek ik mijn sportpasje op. Die grote rot-tas. Ik kan hem niet vinden. 'Moment,' zeg ik en zet mijn tas op de dichtstbijzijnde kruk. Terwijl ik aan het zoeken ben zie ik in mijn ooghoek Thomas. Waarom ziet hij er zo goed uit? Zijn haar... Kort en in een kuifje. Nee, neem dan mijn haar. Waarom kan ik niet gewoon bij de kapper zeggen dat ik niet op een meisje wil lijken? Dat had ze gezegd: 'Leuk dat korte haar, maar je moet wel een meisje blijven. Haha! Een MEISJE!' En ze lachte. Ik kon alleen maar denken: NEE! Laat maar, ze kon het niet weten. Niet als ik niets zou zeggen. Ik durfde het niet. Soms hoop ik dat mensen het vanzelf opvalt en dat ze zelf zeggen dat het niet klopt. 'Hoi, lukt het allemaal met sporten?' vraagt degene achter de balie aan Thomas. 'Hoi, ja hoor. Flink trainen, maar ik heb de routine gevonden,' antwoordt hij. Huh? Hij heeft ook nog eens niet zo'n hoge kutstem als ik.

Zou ie dat van zichzelf al hebben of zou hij training hebben gehad?

Inmiddels sta ik achter hem met mijn pasje, klaar om te scannen. Ik bekijk hem. Volgens mij krijgt hij nog geen hormonen. Zijn borsten zijn nog wel een beetje te zien. Zou hij geen binder dragen? Of zijn ze gewoon te groot? Heb ik nog wel geluk mee dan. Inmiddels staart de meneer achter de balie mij aan. 'Ja, ik heb mijn pasje gevonden, hoor,' zeg ik en houd hem voor de scanner.

Op de terugweg kan ik aan niets anders denken. Ik ben misschien wel een beetje jaloers. Ik had ook al veel verder kunnen zijn, maar 10 jaar geleden durfde ik niet verder te gaan bij de VU. Ik was alleen niet sterk genoeg. Ik was psychisch te kapot. Ik ben gestopt en heb alles weer teruggedraaid. Struisvogelpolitiek noemde mijn psychiater het. Hij had eigenlijk wel gelijk, maar wat als iedereen van je verwacht dat je bepaalde dingen doet? Dan is het uiteindelijk ook een goed gevoel dat je daar een compliment over krijgt en is het soms makkelijker om het toneelspel op te pakken. Dat je niet altijd maar hoeft te vechten voor wie je bent. Tja, het kan lang of kort duren maar dan crash je weer. Net als vorig jaar. Net na de bruiloft. De huisarts had me uitgelachen. Goedbedoeld, dat wel. 'Dacht je echt dat het weg zou gaan?' had ze lachend gevraagd. Ja, ik had echt goede hoop. Misschien wel een beetje dom gedacht, maar het leek aardig te lukken. Maar toen kwam 'het gevoel van vroeger' weer terug. Ik kon niet langer toneelspelen. Mijn lichaam en geest

deden het gewoon niet meer. Het was klaar! Ik kon alleen nog maar mezelf zijn. Hoe ging ik dat aan mijn ouders zeggen? Ik had immers besloten dat dat hoofdstuk afgesloten was. En dan? Ga ik terug naar het VU Amsterdam? Ga ik eerst kinderen krijgen? In het traject van 10 jaar geleden was mij namelijk opgelegd dat je uiteindelijk onvruchtbaar moest zijn als je wilde veranderen. Zo was de wet. Ik wil nu gewoon zien hoe het loopt. Maandag eerst maar naar de gynaecoloog. Pff... Kon ik mijn hoofd maar even stilzetten.

2.

Wat een drama om naar de kapper te gaan. Tenminste, dat vind ik. Ze kent me, denkt ze. Maar ik heb het niet durven zeggen. Ik ben wel de eerste keer met een plaatje van een man met een mooi kapsel naar haar geweest. ‘Zo wil ik het,’ had ik toen gezegd. Uiteindelijk had ze het geföhnd en liep ik voor joker met een stom kapsel over straat. Thuis gelijk anders gedaan en toen zat het wel redelijk goed.

Ik heb er lang over nagedacht wat ik zou doen. Zou ik gaan of niet? Wat ging ik deze keer zeggen? Ik had nog even getwijfeld om in het eigen dorp te gaan en naar Joost te vragen. Maar dat was misschien te vroeg. Dat kon nu nog niet. Ik had mijn auto geparkeerd en met lood in mijn schoenen liep ik naar mijn huidige kapster. Het moest nu toch echt geknipt worden. Het was inmiddels alweer lang geworden. Daar zat ik dan. Ik was nog niet zeker of dit een goed moment zou zijn. Eerst waste ze mijn haren. Ik lag redelijk zenuwachtig met mijn hoofd achterover in de wasbak. Ik twijfelde nog steeds. Ik liep naar de stoel waar ik geknipt zou gaan worden. In de stoel besloot ik het plaatje van de man met een kapsel zoals ik het wilde te laten zien. Zou het kwartje nu wel vallen? Welke vrouw zou nou dat zo specifiek laten zien? Ze keek en zei: ‘Ja hoor, dat kan.’ Ik zuchtte zachtjes, opgelucht. Maar dat was te vroeg. Ik kreeg uiteraard weer tekst en uitleg bij wat ik

eigenlijk wilde. ‘We moeten nog wel een verschil tussen een mannetje en een vrouwtje maken.’ Nee hè! Waarom kon ik niet gewoon zeggen dat dat niet moest? Het was iets voor vijven. Ik werd ontzettend misselijk. Ik probeerde, terwijl ze aan het knippen was, aan iets anders te denken en zo weinig mogelijk antwoord terug te geven. ‘Wel graag die plukjes bij de bakkebaarden korter.’ Fieuw, dat kon ik er nog net uit krijgen. Over een week zou ik er vlechtjes van kunnen maken. En ik wilde helemaal geen haar achter mijn oren kunnen doen. Thomas had cool haar. Dat moest mij ook lukken. ‘En niet helemaal opföhnen graag, want ik moet zo nog over straat.’ Ze keek me aan. ‘Als je het föhnt zit het zo bol. Gewoon een beetje gewoon graag. Niet te bol, klein kuifje en de achterkant een beetje messy, maar niet omhoog.’ Zo, dat was eruit en ze had het nog goed gedaan ook. De misselijkheid zakte weer weg. Ik was bij de kapper geweest en het ging redelijk goed.

Maandag. Vandaag naar de poezendokter. Spannend eigenlijk. Zou ik een onderzoek krijgen? Als hij wat kan zien tenminste. Dikke kans dat er niks te zien valt. Als hij dichtbij komt zit ik potdicht. Mijn lichaam werkt gewoon niet zoals het zou moeten zijn, volgens anderen. Vroeger had ik het vertrouwen dat ik nog wel zou doorgroeien naar een echte jongen. Maar dat gebeurde niet. Nou ja, als ik groot ben kunnen ze er vast wel iets aan doen, dacht ik. Ik bleef die hoop houden. Voordat we de puberteit in gingen kregen we voorlichting op school. Over hoe je lichaam zou veranderen en wat seks inhield. Bij de filmpjes van school-tv draaide mijn maag altijd om. NEE! Dat zou met mij niet gebeuren en ik zou al helemaal nooit seks hebben. De grappen in de klas vond ik vervelend. Ze hadden het steeds over seks en zo. Ik vond het vervelend omdat ik me ermee voelde aangevallen. Ik had altijd al het gevoel dat ik een piemel had, maar dat die er plotseling af was gevallen. Heel gek, maar iedere dag voelde het opnieuw zo. Ik zou ook een piemel hebben en die moest ook stijf kunnen worden. Maar nee. Ik had iets anders. Iets anders waar jongens plezier aan konden beleven. Ik niet. Ik had iets geks en lelijks. Iets waar ik niets van snapte. Seks zou verkrachting zijn. Ik besloot daar nooit aan mee te werken. Ik zou nóóit met een jongen gaan.

En dan toch getrouwd met een man. Het is al bijzonder dat Jelle en ik al 12 jaar bij elkaar zijn, want ik had zodra we echt verkering hadden meteen

verteld hoe de vork in de steel zat. ‘Nou en?’ had hij gezegd. Ik dacht alleen maar: daar komt hij nog wel achter. Hij bleef en we willen samen kinderen. Seks is niet mijn hobby, maar hoe zou ik anders kinderen moeten krijgen? Ik kan dan zo boos worden op mezelf. Ik kan het gewoon niet. Waarom heb ik dit? Sowieso was ik al een paar dagen boos. De rode vlag hangt uit. Ook nog buikpijn. Nou ja, je moet er wat voor over hebben. Kan ik in ieder geval deze week weer zo’n rotluier in m’n onderbroek plakken. Oh, zucht. Even niet denken a.u.b. Het is weer zo’n dag dat ik niet kan stoppen met denken. Maar ik moest opschieten nu, anders zou ik te laat komen bij de poezendokter.

Bzz. Een appje. Ik pak in de haast nog even mijn telefoon uit mijn broekzak. *Succes vanmiddag!* Een appje van een vriendin. Ze heeft eraan gedacht. Wat lief. *Bedankt! Ik vind het spannend. Gisteren nog woorden gehad met Jelle over dat hij het niet begrijpt. Hij heeft geen idee wat ik voor onze wens over heb.* app ik terug. *Tja, dat heb ik ook met Joris. Die mannen begrijpen het gewoon niet. Ze kunnen zich niet zo goed inleven job! Komt wel goed!* probeert ze me lief terug te appen. *Ja, maar hij snapt niet wat ik voel. Ik heb het er best lastig mee.* Ik hoop dat ze me begrijpt na wat ik haar een paar maanden geleden heb verteld. Mijn lijf zou niet zwanger moeten zijn, maar ik zou de vader moeten zijn. *Ach, ja mannen... We moeten het toch echt zelf doen!* appt ze terug. STOP, denk ik alleen maar. Laat maar. Je hebt dus niet begrepen wat voor moeite ik ermee heb. Je hebt geen idee wat er door mij heen gaat en dat je me dus nu ook eigenlijk uitscheldt met je ‘tja mannen’...! Ik snap dat het voor haar ook moeilijk is om te begrijpen, want haar lichaam

klopt in ieder geval. Maar dat app ik maar niet terug. Weer een teleurstelling en bevestiging dat niemand mij begrijpt.

Redelijk rustig rijd ik alleen naar Utrecht. Jelle ging niet mee en m'n moeder meenemen, tja, dat vond ik eigenlijk wel een beetje gek. Dus ik ga vandaag alleen. Ik ga maar van niets uit. Misschien begrijpen ze het niet. Ben ik straks weer boos en teleurgesteld. Ik kom ruim op tijd aan op de poli gynaecologie en meld me aan. Voordat ik Jelle kan appen dat ik in de wachtkamer zit ben ik al aan de beurt. 'Mw. Laagenvuuren.' Enigszins verrast kijk ik op. Dat is snel. Fijn! Ik loop met de arts mee naar de kamer. Er volgt een gesprek over mijn genderdysforie. Wat het voor mij inhoudt en of ik een mannelijke partner heb. 'Ik heb een mannelijke partner, maar gemeenschap is erg lastig.' 'Ja, dat kan ik begrijpen,' zegt de arts begripvol. 'Je bent niet de enige, hoor. Ik denk dat het goed is, gezien de achterliggende psychische gedachte daarbij, dat we voor zelfinseminatie gaan.' Yes! Niet eens gevraagd, maar zó begripvol. 'De druk ligt dan niet zo hoog en je kunt dan toch zwanger worden. We gaan ook bloedprikken. We testen of je een eisprong hebt en of je schildklier oké is. Daarnaast testen we ook op chlamydia, maar die kans lijkt me 0% gezien je geschiedenis,' zegt hij lachend. Ik voel me best op mijn gemak bij hem. Hij gaat verder: 'Jullie gaan het thuis zelf proberen. Laten we geen onnodige en vervelende dingen doen. Ook ga ik je nu niet onderzoeken. Dat is niet zo'n prettig onderzoek voor je en laten we er even van uitgaan dat

alles gewoon goed zit. Ben je over een jaar nog niet zwanger, kijken we verder. Wel wil ik je laten begeleiden door mijn collega. Zij is gynaecoloog, fertilitateitsarts en seksuoloog. Zij zal je regelmatig willen zien en vragen hoe jij en je partner het ervaren en of het nog steeds goed gaat. Ook zal ze jullie uitleg geven over de zelfinseminatie.' Oké, dit voelt goed. Zo goed dat ik bijna vergeet te vragen hoe het verloop gaat. Gelukkig vraagt hij of ik nog vragen heb en neemt de tijd. 'Ja! Wat als ik eigenlijk zwanger ben?' 'Dan kom je pas op de POP-poli. Je gaat in gesprek met de psychiater over de verschillende aspecten van het zwanger zijn. Er is overleg over hoe het met je gaat, maar ook over de onderzoeken. Waar je tegen opziet en hoe we het makkelijker voor je kunnen maken. Als je gaat bevallen kom je ook op deze poli. Er is dan extra aandacht en zorg voor jou en je kindje.' Ik heb niets meer te vragen. Ik bedank de arts en hij loopt nog even mee om een nieuwe afspraak te maken bij zijn collega. Ik sta eigenlijk perplex. Wat een aandacht. Er is begrip en er is over nagedacht. Gewoon over nagedacht! Ik bedank de arts nog een keer en maak een nieuwe afspraak voor over 4 weken. Ik voel me goed. Er valt een last van me af.

Ik rijd tevreden naar huis. Ondertussen bel ik mijn moeder om te vragen of ze even koffie komt drinken. Ik zou haar vertellen wat de poezendokter heeft gezegd en hoe we het gaan aanpakken. Vertel ik dit aan m'n moeder? Ja! Op haar heb ik nog een beetje hoop gevestigd dat ze het begrijpt. Ze probeert het

in ieder geval. Daar neem ik voorlopig genoeg mee. Ik heb het idee dat ik vandaag weer een stapje vooruitkom. Dat er wél mensen zijn die me begrijpen.

Vanochtend ben ik vroeg wakker. Ik lig op mijn rechterzij in bed. Het enige wat ik kan doen is malen. Zo goed als zeker was ik over de kinderwens. We willen samen kinderen, maar ik twijfel. Ik wil nog steeds kinderen. Maar wat als we toch niet bij elkaar passen? En als ik het niet aan kan? De kinderen moeten hier niet de dupe van zijn. Daarnaast heb ik weleens gedacht: wat als ik nou gewoon man zou zijn en een vrouw zou hebben? Zij wordt dan zwanger en ik papa. Ik weet trouwens geeneens of ik alleen op mannen of ook op vrouwen val. En ik houd nou eenmaal van Jelle. Maar ik twijfel of Jelle mij wel als man wil. We praten er nooit over. Hij klust liever denk ik. Lekker wegvlugten. Komt het door mij? Is hij bang om homo te zijn? Dat is niet wat hij zegt, maar ik ben er niet meer zo zeker van. Het maakt hem niet uit. Nee, het maakt mij ook niet uit als de buurman paars haar heeft, maar dat is iets anders dan het ook echt leuk vinden. En met 'het maakt me niet uit' kom je in een relatie niet zo ver. Waarom moet ik over deze dingen nadenken? Ik wil gewoon zijn, kinderen krijgen en huisje-boompje-beestje. Net als ieder ander.

'Kom op, Vera! We komen te laat,' roept Jelle. 'Ja, ik kom eraan!' En het is trouwens Mees, denk ik er achteraan. Ik schrik een soort van wakker uit m'n dagdroom. Snel uit bed en aankleden. Om half 10 gaat de kerk aan. Snel m'n